

ZUZKA

Josef vešel v okamžiku, kdy v krbu pohárské chaty zapraskal oheň a jiskry zazářily v zešeřelém útulku lovců. Petrolejku jsme ještě nerozsvítili, seděli jsme porůznu, jak komu napadlo a kde se cítil nejpohodlněji.

„Padá sníh. Zejtra bude obnova.“

Pověsil pušku a beranici na věšák z jeleního paroží, v kabátě přisedl ke krbu a natáhl ruce k teplu. Drobounký lesník, s tváří, do níž se léta a únava podepsaly hlubokými vráskami, ale která přes to všechno vypadala mladě.

„Stejně se mi, kluci, nebude chtít odsud zpátky.“

To zpátky znamenalo opustit loveckou chatu pod vrcholkem jesenické hory Pohár a vrátit se do města. Vyměnit svět bílého ticha, strání, v nichž jako kštice trčely sněhem zaváté haluze, propletené zledovatělými šesulkami metlice, a stromy, mezi nimiž se člověk ztrácel i rostl, za svět spěchu, hluku bezděčného se plahočení od ničeho k ničemu.

„Tři tejdny (jak zvláštní je poslouchat věty, které na sebe zdánlivě nenavazují, a přesto dokáží urovnat ten myšlenkový chaos v hlavě), tři tejdny už nikdo neviděl Zuzku.

Byli jsme rázem vtaženi do příběhu srny se sametovým obojkem na krku; čtyři lovci (z nichž už každý ulovil desítky kusů srnčí zvěře) začali nahlas přemýšlet o tom, co se mohlo přihodit srně, která byla pro každého tabu. Protože Zuzka byla Alenčina...

Před několika lety se dostalo do hájovny srnče, které ztratilo mámu. Půlroční Alenka a malá Zuzka začaly vyrůstat spolu. Je to vůle přírody, že děti lesa dospívají rychleji než děti lidí, takže když se Alenka začala batolit, byla Zuzka už takřka dospělá. Volná, nikdy neuzavřená na zahradě nebo na dvorku, odcházela kdykoliv do lesa, který začínal za plotem hájovny, a vracela se, aby Alenka mohla svými prstíky prozkoumat (stejně jako to dělají městské děti se svými plyšovými hračkami), kde má její půvabná kamarádka oči, nosík, ouška. Kolikrát jsme stáli v údivu nad chováním srny, kterou bylo možno od těch ostatních rozeznat pouze podle sametového obojku na krku. Srna, která věří lidem, uléhá k dětské postýlce a vrací se i po srnčím milování. (Kterápak čtyřletá holčička se může pochlubit, že pomohla vychovat jediné srně šest srnčat?)

Stalo se, že Alenka odjela se staršími bratry na prázdniny k babičce. Ze Zuzky se stal rázem nervózní tvor, neustále hledající, který nesnesl ani uklidňující pohlázení lesníka a Alenčiny maminky. Teprve když Zuzka vběhla dovnitř domku, očichala postýlku a Alenčiny hračky, ulehla k nim, spokojena s pachem, který tu její malá kamarádka zanechala na svých věcech. Kdybyste nevěděli, co je to radost, pak bychom vám přáli vidět jejich shledání.

Na začátku dalšího roku byl lesník povýšen do funkce technika a přeložen do nového působiště. Hájovna osiřela a osiřela i Zuzka. Protože však u hájovny byl kus polička, vrátili se tam manželé na jaře, aby zasadili brambory a zaselí obilí. A Zuzka k nim přišla. Přišla pak pokaždé, když přijeli obdělávat pole a sklízet úrodu, ale srna se pohládit nenechala. S teplejším počasím vzali s sebou i Alenku. Kdo ví, kolikrát Zuzka tenkrát olízla Alenčin nosík, kolikrát objala Alenka Zuzku kolem krku? Od té doby se spolu Alenka i Zuzka setkávaly alespoň jednou týdně. Jejich přátelství dokázalo rozjasnit oči i těm nejstarším a nejmrzutějším lesníkům a lovcům. Dokonce jsem ochoten se vsadit, že v duchu si každý přál, aby toto přátelství trvalo co nejdéle.

A najednou...

„Tři tejdny už Zuzku nikdo neviděl...“

Za oknem chaty padal stále sníh, ale to jsme jen tušili podle zvláštního ticha, jaké na horách vždycky s příchodem sněhu zavládne, protože oknem nebylo vidět nic jiného než temno. Josef koukal do plamenů, mezi prsty žmoulal nezapálenou cigaretu a zřejmě usilovně přemýšlel o své poslední větě. Zítra určitě vstane první a vyrazí k sněhem zasypané

hájojně, aby pečlivě přečetl všechny stopy, které zanechala zvěř táhnoucí nocí. Určitě to udělá, aby mohl při loučení na polesí říct: „Vzkažte Alence, že jsem tam viděl její Zuzku...“

Štěpán Neuwirth